

सुनीतंसम्यगनुष्ठितं विरुध्यते निष्फलं क्रियते ॥ ८ ॥ अकृतं भोगायानारब्धं कर्म पुण्यादिकमागमिदुःखं देवज्ञादिभिरुपदिष्टतयानिश्चितसद्भावं पौरुषेण विहन्यते तेन काम्यकर्मणामपि फलवत्त्वमस्येवेति सिद्धं यद्वा अकृतं कालस्वभावजं कर्म अनुभूयमानं शीतोष्णादितत्पौरुषेण प्रावरणादिसंपादनेन निवार्यत इत्यर्थः ॥ ९ ॥ यदन्यदिति दिष्टः फलभोगाय आज्ञप्तः भावः सत्तायस्य तत् दिष्टभावं प्रारब्धकर्म पंचम्यर्थे षष्ठी प्रारब्धादन्यदित्यर्थः पुरुषस्य पुरुषेण संचितं यत्स्वयंकृतं कर्म तस्मादनुपरोधो जन्मांतरे निरोधो नास्ति तत्र ज्ञानेन प्रायश्चित्तेन वा संचितपापानां नाशे लक्षणं ज्ञापकं श्रुतिस्मृतिजातं विद्यते क्षीयंते चास्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे परावरे धर्मेण पापमपनुदति ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि भस्मसात्कुरुते तथेति (भावः प्रारब्धकर्म) यद्वा अकृता तदैवात्शीतादेरन्यत्स्वयंकृतं तदैवं देहांतः करणसंतापहेतुः तस्मादपि उपरोधो नैव नास्ति यतस्तत्रापि

सुमंत्रितं सुनीतं च न्यायतश्चोपपादितं ॥ कृतं मानुष्यकं कर्म दैवेनापि विरुध्यते ॥ ८ ॥ दैवमप्यकृतं कर्म पौरुषेण विहन्यते ॥ शीतमुष्णं तथा वर्षं क्षुत्पिपासे च भारत ॥ ९ ॥ यदन्यदिष्टभावस्य पुरुषस्य स्वयंकृतं ॥ तस्मादनुपरोधश्च विद्यते तत्र लक्षणं ॥ १० ॥ लोकस्य नान्यतो वृत्तिः पांडवान्यत्र कर्मणः ॥ एवं बुद्धिः प्रवर्तते फलं स्यादुभयान्वये ॥ ११ ॥ यएवं कृतबुद्धिः सकर्मस्वेव प्रवर्तते ॥ नासिद्धौ व्यथते तस्य न सिद्धौ हर्षमश्नुते ॥ १२ ॥ तत्रेयमनुमात्रामेभीमसेनविवक्षिता ॥ नैकां तसिद्धिर्वक्तव्या शत्रुभिः सह संयुगे ॥ १३ ॥ नातिप्रहीणरश्मिः स्यात्तथा भावविपर्यये ॥ विषादमर्हद्ग्लानिं वाप्येतमर्थं ब्रवीमि ते ॥ १४ ॥ श्वोभूते धृतराष्ट्रस्य समीपं प्राप्य पांडव ॥ यतिष्ये प्रशमं कर्तुं युष्मदर्थमहापयन् ॥ १५ ॥ शमं चेत्ते करिष्यंति ततोऽनंतं यशो मम ॥ भवतां च कृतः कामस्तेषां च श्रेय उत्तमं ॥ १६ ॥ ते चेदभिनिवेक्ष्यंते नाभ्युपैष्यंति मे वचः ॥ कुरवो युद्धमेवात्र घोरं कर्म भविष्यति ॥ १७ ॥ अस्मिन् युद्धे भीमसेनत्वयि भारः समाहितः ॥ धूर्जुनेन धार्या स्याद्दोढव्य इतरो जनः ॥ १८ ॥ अहं हि यं तावीभत्सोर्भविता संयुगे सति ॥ धनं जयस्यैष कामो न हियुद्धं न कामये ॥ १९ ॥ तस्मादाशंकमानो हं वक्रोदरमतिं तव ॥ गदतः क्लीवयावाचा ते जस्ते समदीदिपं ॥ २० ॥ इति श्रीमहाभारते उद्योगपर्वणि भगवद्वाचनपर्वणि कृष्णवाक्ये सप्तसप्ततितमोऽध्यायः ॥ ७७ ॥ ॥ ७८ ॥ ॥ ७९ ॥

लक्षणं चिकित्साविवेकहेतुः शास्त्रं प्रवर्तते सर्वेष्वपि पौरुषं कर्तव्यमिति भावः ॥ १० ॥ एतदेवाह लोकस्येति कर्मणो न्यत्र पौरुषं विना अन्यत एकस्माद्देवादेव वृत्तिर्जीविकानास्ति एवं बुद्धिः ईदृक् ज्ञानवान्सन् प्रवर्तते पुरुषकारं कुर्यात् तथा सति उभयान्वये दैवपौरुषयोः संबंधे फलं भवति नान्यतरत इत्यर्थः ॥ ११ ॥ यइति यथाकर्षकः कर्मकत्वादैवानुकूल्यात्फलं लब्ध्वापि न लप्स्यति अनाकस्मिकत्वात्फलस्य दैवप्रातिकूल्यादलब्ध्वापि न व्यथते अनुचितस्याकरणात् तद्वदत्रापि ज्ञेयमित्याशयः ॥ १२ ॥ तंप्रकृते योजयति तत्रेति अनुमात्राऽवधारणं निश्चय इत्यर्थः मात्रं कातर्येवधारणे इति कोशः लिंगव्यत्ययार्थः ॥ १३ ॥ प्रहीणरश्मिः निष्प्रभः भावः प्रारब्धकर्म अच्छेत्प्रामुयात् ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥ ते कुरव इति संबंधः ॥ १७ ॥ अस्मिन्निति रथोपमो भीमः अश्वोपमो र्जुनः ॥ १८ ॥ अहमिति युद्धकामोप्यहं अर्जुनप्रीत्यै सारथ्यं करिष्यामीत्यर्थः ॥ १९ ॥ २० ॥ इति उद्योगपर्वणि नैलकंठीये भारतभावादीपे सप्तसप्ततितमोऽध्यायः ॥ ७७ ॥ ॥ ७८ ॥ ॥ ७९ ॥ ॥ ८० ॥ ॥ ८१ ॥ ॥ ८२ ॥ ॥ ८३ ॥ ॥ ८४ ॥ ॥ ८५ ॥ ॥ ८६ ॥ ॥ ८७ ॥ ॥ ८८ ॥